

PILÁTUS

Reményik Sándor

(Jn.19,22.)

A pörnek vége. Elvégeztetett...
Véres a kereszt tövében a fű.
A helytartóban forr a néma dűh
S egy gondolat tépi a másikat.

?Rongy csöcselék, én unlak titeket,
Unom a vágyatok, a hitetek,
A papjaitok ragyogó ruháját,
A mellükverő messiásokat,
A nap hevét ez átkos ég alatt,
A zagyva szókat, buja színeket,
És magamat és uramat a császárt,
Ki bíróvá tett ilyen nép felett.

?Feszítsd meg!? - üvöltötték a fülembé,
Amíg unottan odalöktem nékik.

Szegény bolond! Pedig csak álmodott,
Csak álmodott egy létráról az égig.
Csak álmodott, de ezeknél tán szebben.
Már szürkül fenn a Koponyák hegye -
Vajon álmodik-e még a keresztben?
Valamit szolt nékem az igazságról,
Aztán némán vérzett, ragyogott.
Gúnnyal kérdém: az igazság micsoda?
Felelé: ?én vagyok?.

Eh, hát kicsoda nékem ez az ember?!
A csöcselék morajlott mint a tenger,
Én untam, untam amazokat, ezt is,
Egy messiással több vagy kevesebb,
Pilátus lelke nem lesz nehezebb,
És könnyebb tán ez istenverte föld,
Untam a dolgot. Odalöktem. Vége.

?De jaj! vajon kire szállott a vére?!?

Az alkony megy, az est, az éj leszáll,
De a helytartó nyugtot nem talál.

?Feszítsd meg!? üvöltötték a fülembé
És nekem nem volt elég fegyverem,
Nem volt elég lándzsásom odakünn,
Vagy - vagy üres volt talán a szívem?
Eh mit bánom én, a bölcs szív üres,
Bús madarak, el a szívemből, hess!

?Feszítsd meg!? üvöltötték a fülembé,
Mi közöm hozzá? feszítsétek hát,
Te véreskezű szennyes csöcselék,
Feszítsd, feszítsd meg hát a Messiást!
Él-e, meghal-e, egy marad az átok,
Isten se váltja meg ezt a világot.
Mi közöm hozzá? Feszítsétek hát!
Vigyétek! - Vitték. A keresztben holt.
Ki tudja, talán mégis király volt!?

Csend most. De hallga! Most az éj kopog.
Pilátus udvarában a papok.
?Uram, mi véled egyet így nem értünk,
Ahogyan írtad, botránkozás nékünk.
Rexnek, Uram, csak ő mondta magát.
Nem készítetted jól a Golgothát!?
Ni, milyen furcsa rőt láng a szemén!
Ím, kövé vált a nádszál: oly kemény.
(Odafenn csendbe hallgat a kereszt.)
Pilátus nő, ahogy beszélni kezd:
?A Messiástok megmenteni késtem,
De négy betűt a keresztjébe véstem,

E négy betű az én becsületem,
Hajótöröttségem utolsó roncsa,
Hitetlen hitem, büszke makacsságom,
Egy akarat az akaratlanságon.

E négy betű az én becsületem.
Hadesre! ez a négy betű marad!
Ha alá kéne temetnem e várost,
Rómát, az Imperatort, magamat:
E négy betű az én becsületem!!
Papok, zsidók, hozzátok szólok nyíltan,
Halljátok: amit megírtam, megírtam.?

Benn csönd, de künn az éj zsoltárba kezd
S áll a zsoltáros éjben a kereszt.

Forrás: www.keresztenydalok.hu